

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/261/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116226306
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7116226306.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu JUDr. Jany Dudíkovej a Mgr. Miloša Greguša v právnej veci starostlivosti súdu o deti X.O.: 1. plnoletú B. nar. X.X.XXXX, 2. maloletú T. nar. XX.X.XXXX zastúpenú v konaní kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice detí rodičov: D. X. nar. XX.X.XXXX bývajúcej v O.G. na ulici M. č. X zastúpenej JUDr. Mariánom Juskom advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na Račom potoku č. 3 a P. X. nar. X.X.XXXX bývajúcim v O. na ulici M. č. X zastúpeného JUDr. Zuzanou Semanovou advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na ulici Garbiarskej č. 5 v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 6.2.2019 č.k. 11P/160/2016 - 353 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 21.1.2020 č.k. 11P/160/2016 - 412 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutých výrokoch o výživnom a dlžnom výživnom.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie zo 6.2.2019 č.k. 11P/160/2016 - 353 konanie o zverenie maloletých detí zastavil. Zaviazal otca prispievať na výživu maloletej B. 300 Eur mesačne a maloletej T. 200 Eur mesačne od 9.11.2016 do 28.3.2018. Dlžné výživné za obdobie od 9.11.2016 do 28.3.2018 pre maloletú B. v sume 3.943,76 Eur povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 100 Eur a pre maloletú T. v sume 2.210,20 Eur povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 100 Eur pod následok straty výhody splátok s tým, že splatnosť prvej splátky je po právoplatnosti rozsudku. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku v časti výrokov o výživnom a dlžnom výživnom podal v zákonnej lehote odvolanie otec s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne zmenil tak, že určí výživné v primeranej výške, ktoré zodpovedá možnostiam a schopnostiam povinného rodiča. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) Civilného sporového poriadku a ust. § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. Vyslovil presvedčenie, že odôvodnenie rozsudku nespĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pretože súd jasne a výstižne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov, ktoré v skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a prečo nevykonal navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie považuje sa nesprávne a s jeho závermi sa nestotožňuje, pretože tieto vychádzajú z neúplne zisteného skutkového stavu a z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci a nemajú ani oporu vo vykonanom dokazovaní. Odôvodnenie rozsudku napáda v bodoch 3, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 21, 23, 25, 27, 33, 35, 39, 40, 41, 42, 45 z dôvodu nesprávnych skutkových zistení, ku ktorým konajúci súd došiel v týchto bodoch rozhodnutia. Dôkazom toho sú aj body 22, 16,

21 a 27 odôvodnenia rozhodnutia, ktoré sú v úplnom rozpore a vôbec nezodpovedajú skutočnosti a dôkazom založeným v súdnom spise. Namietal, že nie je pravdou, že sa nezaujímal o svoju rodinu a v tejto súvislosti uviedol, že len kvôli svojej rodine sedí už trinásť rokov v kabínke kamióna viac ako desať mesiacov v roku súvisle. Naproti tomu matka nevytvárala priaznivé rodinné prostredie pre nerušený vývoj ich spoločných detí, a to vrátane dcéry S., ktorú si ako dvojročnú osvojil. Zdôraznil, že od decembra 2018 nepracuje v spol. Arcesse Slovensko, s.r.o. a ani s príjmom 1 800 Eur mesačne. Namietal, že matka v konaní nevyčísliła žiadne výdavky, pričom súdu predložila len neopodstatnené účelové doklady, vysvedčenia, lekárske správy a pod., ktoré nepreukazujú výdavky na domácnosť a už vôbec nie výdavky na mal. deti. Matka nebola počas celého konania (ani počas konania o rozvod a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 18P/17/2016) schopná vyčísliť presné mesačné náklady a výdavky na jednotlivé deti, aj keď k tomu bola na súdnom pojednávaní dňa 10.4.2018 vyzvaná. Tiež nepreukázala ňou tvrdené skutočnosti a výdavky, napr. výdavok na nájom vo výške 150 Eur alebo výdavok na školské obedy, ktoré obe výdavky platí pravidelne každý mesiac on, čo preukázal listinným dôkazmi. Tvrdenie, že iba matka sa stará o plnoletého syna P. označil za nepravdivé a účelové a v tejto súvislosti uviedol, že matka nenaučila syna vážiť si svojho otca a rolu otca zúžila „iba ako stroj na peniaze“, čoho dôkazom je predložená komunikácia medzi nimi. V súčasnosti sa plnoletý syn P. domáha voči nemu určenia výživného, ktoré konanie je vedená na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 21Pc/65/2018 a zatiaľ o tomto návrhu nemá bližšiu vedomosť. Tvrdil, že matka sa nestará ani o plnoletú dcéru L., ktorú vyhodila z bytu. Ďalším nepravdivým a účelovým tvrdením matky je, že matka platila nájomné za byt, pretože by si to spolu s inými výdavkami nemohla zo svojho príjmu dovoliť. Vytkol konajúcemu súdu, že sa vôbec nezaoberal jeho vyjadreniami vo vzťahu k výdavkom matky, ktoré namietal vo všetkých svojich podaniach. Tvrdil, že matka nie je sekretárka ale realitná maklérka a nepriznala úplne bežnú prax, že zamestnanci realitnej kancelárie sa finančne podieľajú na províziách z predaja nehnuteľností. Keďže matka vypovedala, že chodí s deťmi na dovolenky, jeho tvrdenia to iba potvrdzuje. Matka má v skutočnosti čistý príjem minimálne vo výške 520 Eur mesačne, čo skoro dosahuje výšku jeho čistého mesačného príjmu, a to aj v prípade, že matka realitnú činnosť práve nevykonáva. Konajúci súd sa tiež nijako nezaoberal jeho tvrdeniami o majetkových pomeroch rodičov matky, ktorí jej nemôžu v žiadnom prípade finančne pomáhať, tak ako to matka tvrdí, pretože matka pochádza z ôsmich detí, jej rodičia sú nemajetní a už dlhé roky invalidní dôchodcovia. Tvrdil, že nemá dostatok finančných prostriedkov ani na zabezpečenie bývania, naproti tomu životná úroveň matky je vysoká, na čo poukazoval v priebehu celého konania. Namietal, že konajúci súd neprihliadal na jeho vyčíslené mesačné výdavky, ktoré sú, vzhľadom na to, že pracuje ako vodič kamióna v západnej Európe značne vysoké a tomu zodpovedajú aj jeho mesačné diéty, ktoré nemá byť predmetom výživného. Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach z 31.10.2018 sp.zn. 8CoP/169/2018, z ktorého podľa jeho názoru vyplýva, že konajúci súd v rozhodnutí nepriamo potvrdil, že cestovné náhrady sú na cestovanie a nie pre neho. Položil otázku, z čoho bude tieto svoje odôvodnené potreby zabezpečovať, keď celú výplatu minie na svoju rodinu. Rozhodnutie v časti posúdenia jeho majetkových možností a schopností preto označil za riadne neodôvodnené. Ďalej tvrdil, že matka mala donedávna prístup k jeho bankovému účtu, z ktorého pravidelne vyberala vysoké sumy, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že návrh na určenie výživného neodkladným opatrením podala až dňa 9.11.2016, teda desať mesiacov potom, ako jej zamedzil prístup k účtu. Urobil tak z toho dôvodu, že matka míňala neprimerane veľa peňazí a neplatila poplatky za byt, a nie z dôvodu, že sa dozvedel o jej návrhu na rozvod manželstva. Zdôraznil, že matka celé roky nikde nepracovala a len on sám zabezpečoval rodinu po finančnej stránke. Problémy v rodine nastali keď pred pár rokmi vyjadril nespokojnosť s tým, že kvôli práci nie je so svojou rodinou a začal mať bolesti v krížovej oblasti, preto chcel, aby aj matka nastúpila do práce a on mohol byť viac doma. Nepovažuje za zákonné, aby plnil dve z troch foriem vyživovacej povinnosti, a to platenie vysokého neodôvodneného výživného a hradenie bývania detí, a matka zabezpečovala len osobnú starostlivosť o deti. Z predložených dokladov je pritom jednoznačné, že matka chce prostredníctvom výživného uspokojovať aj svoje potreby. Má za to, že odôvodnené potreby detí majú svoju hranicu danú spotrebným charakterom výživného, z ktorého dôvodu je potrebné dbať na to, aby výživné nad túto hranicu nepriamo neuspokojovalo i potreby iných osôb než oprávnených detí. Matkou žiadané výživné je vzhľadom na uvedené skutočnosti neopodstatnené, neodôvodnené a celkom neprimerané. Súd prvej inštancie opomenul, že pri posudzovaní pomerov rodiča sa síce zohľadňujú aj benefity, akými sú tzv. diéty, ale len ako faktor ovplyvňujúci životnú úroveň rodiča, teda nie je možné z nich vychádzať priamo ako z príjmu, keďže tieto primárne slúžia zamestnancovi na krytie zvýšených výdavkov, ktoré mu vznikli v súvislosti s výkonom práce mimo územia Slovenskej republiky. Náhrady cestovných výdavkov, ktoré patria zamestnancovi pri plnení jeho pracovných úloh sa nezahŕňajú do čistého príjmu povinného rodiča

za účelom určenia, či zmeny výšky výživného podľa zásad uvedených v ust. § 62 a § 75 Zákona o rodine (R 55/1992). Prihliadať k takto získanej mzdovej zložke je možné len v rozsahu, v akom nebola povinným rodičom počas pobytu v zahraničí spotrebovaná, a k takému preukázanému zostatku nespotrebovanej náhrady cestovných výdavkov je možné prihliadať len pri určení výšky výživného za obdobie predchádzajúce rozhodnutiu súdu. Namietal, že konajúci súd prihliadal na diéty iba ako na príjem, avšak vôbec neprihliadol na nevyhnutné výdavky, pričom výška jeho príjmu presne zodpovedá výške výdajom na cestách. V prejednávanom prípade sa jedná o špecifickú situáciu oproti iným povinným rodičom žijúcim na Slovensku, ktorí majú výdavky, ktoré súd pozná zo svojej rozhodovacej činnosti, preto je potrebné posudzovať ju individuálne. Z uvedených dôvodov vyslovil názor, že určené výživné nezodpovedá zákonným kritériám v zmysle ustanovenia § 62 Zákona o rodine a ani možnostiam a schopnostiam povinného rodiča.

3. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozhodol na základe dostupných dôkazných materiálov s poukazom na odôvodnené potreby maloletých detí, príjmy a majetkové pomery oboch rodičov.

4. Ďalšie vyjadrenia zo strany účastníkov neboli podané.

5. Odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie ma rozhodnutie o celom predmete konania, nakoľko konajúci súd nerozhodol o tom, komu a v akej lehote je otec povinný prispievať určené a dlžné výživné s poukazom na to, že dňa 3.8.2019 dosiahla B. plnoletosť.

6. Dopĺňacím rozsudkom z 21.1.2020 č.k. 11P/160/2016 - 412 súd prvej inštancie doplnil rozsudok zo 6.2.2019 č.k. 11P/160/2016 - 353 v tomto znení:

„ I. Otec je p o v i n n ý prispievať na výživu B. F., nar. X.X.XXXX sumou 300 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k jej rukám od 9.11.2016 do 28.3.2018.

II. Otec je p o v i n n ý prispievať na výživu mal. T. X., nar. XX.X.XXXX sumou 200 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky od 9.11.2016 do 28.3.2018.

III. D l ž n é v ý ž i v n é na B. F., nar. X.X.XXXX za obdobie od 9.11.2016 do 28.3.2018 vo výške 3.943,76 Eur p o v o ľ u j e otcovi splácať v mesačných splátkach po 100 Eur spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok s tým, že splatnosť prvej splátky je po právoplatnosti rozsudku k rukám oprávnenej.

IV. D l ž n é v ý ž i v n é na mal. T. X., nar. XX.X.XXXX za obdobie od 9.11.2016 do 28.3.2018 vo výške 2210,20 Eur p o v o ľ u j e otcovi splácať v mesačných splátkach po 100 Eur spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok s tým, že splatnosť prvej splátky po právoplatnosti rozsudku k rukám matky.“

7. Proti dopĺňaciemu rozsudku podal opäť odvolanie otec z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) Civilného sporového poriadku a ust. § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. V podanom odvolaní opätovne namietal, že odôvodnenie rozsudku nespĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, pretože súd jasne a výstižne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov, ktoré v skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a prečo nevykonal navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie považuje sa nesprávne a s jeho závermi sa nestotožňuje, pretože tieto vychádzajú z neúplne zisteného skutkového stavu a z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci a nemajú ani oporu vo vykonanom dokazovaní. Uviedol, že dlžné výživné uhradil ihneď po vydaní napadnutého rozsudku. Žiadal, aby odvolací súd pri svojom rozhodovaní prihliadal na skutočnosť, že je voči nemu vedené ďalšie konanie o určenie výživného na plnoletého syna P., ktorý požaduje určiť výživné vo výške 400 Eur mesačne. Platíť tak vysoké výživné, vo výške až 900 Eur mesačne nie je v jeho možnostiach a schopnostiach pri zachovaní jeho základných životných potrieb, a to s ohľadom na všetky skutočnosti uvedené v prvom odvolaní. Tvrdil, že deťom platí školské obedy vo výške 45 Eur mesačne a náklady spojené s bývaním rodiny vo výške 300 Eur mesačne, čím by takto vynakladal na svoju rodinu spolu 1 245 Eur mesačne a na jeho vlastné bývanie a iné potreby by mu už neostali finančné prostriedky, pretože z 300 až 400 Eur mesačne nemôže v zahraničí vyžiť. Opätovne namietal, že konajúci súd neprihliadol na jeho odôvodnené výdavky a v ostatnom zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

8. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozhodol na základe dostupných dôkazných materiálov s poukazom na odôvodnené potreby plnoletej B. a maloletej T., príjmy a majetkové pomery oboch rodičov.

9. Otec vo vyjadrení k vyjadreniu kolízneho opatrovníka uviedol, že z obsahu jeho podania je zrejmé, že kolízny opatrovník sa jeho prípadom osobitne nezaoberal a nemá o majetkových pomeroch rodičov a odôvodnených potrebách detí žiadne informácie. Odôvodnené potreby detí matka v súdnom konaní nijako nepreukázala a súd rozhodol iba odhadom, aké sú náklady na deti v takom veku, a na základe toho ako bolo rozhodnuté v konaní vedenom pod sp.zn. 18P/17/2016 a to aj napriek jeho námietkam, že výdavky detí nie je možné všeobecne paušalizovať. V ostatnom zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

10. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Má za to, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Tvrdenia otca označila za rozporné, keď otec na jednej strane tvrdí, že sa zaujíma o deti a na strane druhej jej obmedzil prístup k účtu, z ktorého financovala chod domácnosti, domov prichádzal dvakrát do roka, pričom sa správal agresívne a pod vplyvom alkoholu ich vyhadzoval z domu. Podľa výpisov z účtov bola otcovi v roku 2017 vyplácaná mzda v priemere 1600 až 1700 Eur mesačne, z čoho boli hradené výdavky rodiny (okolo 1000 Eur mesačne), pričom i ona sa svojou mzdou podieľala na chode domácnosti. Otec nesprávne vychádza z tvrdeného príjmu 550 Eur mesačne, pretože do príjmu je potrebné zaradiť i stravné ako aj ďalšie príjmy, ktoré má. Argumentácia otca, že v zahraničí má výdavky okolo 1600 Eur mesačne neobstojí. Zdôraznila, že uvedená výška príjmu otca je priemerom za dvanásť kalendárnych mesiacov, počas ktorého obdobia mal otec dovolenku, prípadne bol práceneschopný. Práve relatívne vysoký príjem zo stravného je motiváciou slovenských vodičov kamiónov pracovať v zahraničí, pretože ich mzda sa väčšinou pohybuje na hranici minimálnej mzdy. Nikdy nebolo jej cieľom zvyšovať si životnú úroveň na úkor otca, ale zabezpečiť životnú úroveň deťom. Otec na jednej strane poukazuje na to, že nikdy nepracovala a na druhej strane tendenčne tvrdí, že pracuje a zarába viac, ako to potvrdil jej zamestnávateľ, čo však nie je pravda. Rozoberať výdavky detí dopodrobna nie je na mieste, pretože tieto sa neustále menia a zvyšujú aj v súvislosti s ich koníčkami. Zdôraznila, že sám otec svoje výdavky nepreukázal žiadnymi dôkazmi, okrem výdavkov na bývanie v byte, v ktorom žije ona s deťmi. Otec pritom nemá absolútne žiadnu vedomosť o tom, ako funguje rodina a aké majú problémy. Uviedla, že Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí pod sp.zn. 8CoP/169/2018 len potvrdil výšku výživného, ktorú určil Okresný súd Košice I rozhodnutím pod sp.zn. 18P/17/2016 a na tieto rozhodnutia sa odvoláva.

11. Otec v odvolacej replike označil tvrdenia matky za nepravdivé a zavádzajúce. Opätovne zdôraznil, že stravné nedostáva automaticky a každý mesiac, ale len keď pracuje nonstop. Inak (v prípade dovolenky alebo pn) dostane len 550 Eur. To čo mohol v minulosti ušetriť už nie je vzhľadom na stále sa sprísňujúce európske normy možné, a preto je táto zložka mzdy určená aj na hradenie pokút. Žiadal, aby sa odvolací súd pred svojím rozhodnutím oboznámil so spisovým materiálom pod sp.zn. 18P/17/2016, kde konajúci súd rozhodol na základe matkiných klamlivých informácií a žiaľ, ani odvolací súd sa jeho opodstatnenými námietkami nezaoberal. Keby súd nevyhovel jeho odvolaniu, bude nútený predať byt, kde momentálne žije matka s deťmi, a ktorý platí iba on, a to vrátane nedoplatkov. Predložil rozpis svojich mesačných výdavkov: 280 -300 Eur náklady na bývanie matky a detí, 42 Eur obedy mal. T. a B., 500 Eur výživné pre mal. T. a B., 50 Eur poplatok za paušál, 50 Eur drogeria a ošatenie, 1000 - 1200 Eur strava, 180 Eur hygiena. Uviedol, že vzhľadom na jeho príjem je súdom určené výživné pre neho likvidačné. Dodal, že v priebehu súdnych konaní už dvakrát stratil prácu a pár mesiacov vôbec nepracoval.

12. Ďalšie vyjadrenia zo strany účastníkov neboli podané.

13. Odvolací súd konštatuje, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie o úprave výchovy napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom preskúmania odvolacieho súdu (§ 367 ods. 2 CSP).

14. Oprávnená B. X. dovŕšila v priebehu konania plnoletosť dňa X.X.XXXX a podaním doručeným súdu prvej inštancie 29.11.2019 sa pripojila k návrhu matky na určenie výživného na čas do rozvodu.

15. Podľa § 2 ods. 1 Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Podľa § 387 ods. 1, 2, 3 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

17. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutých výrokoch spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, správne a zákonne vo veci rozhodol, pričom v odôvodnení sa vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami prejednávaneho prípadu a s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva odvolací súd nasledovné.

18. Predmetom konania na súde prvej inštancie je úprava výkonu rodičovských práv a povinností k mal. T. a v tom čase mal. B. na čas do rozvodu.

19. Predmetom odvolacieho konania je vzhľadom na právoplatné zastavenie konania o úprave výchovy preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým určil výživovaciú povinnosť otca pre mal. T. za obdobie od 9.11.2016 do 28.3.2018 vo výške 200 Eur mesačne a pre oprávnenú B. za obdobie od 9.11.2016 do 28.3.2018 vo výške 300 Eur mesačne. Dlhé výživné 2 210,20 Eur za obdobie od 9.11.2016 do 28.3.2018 pre mal. T. povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 100 Eur spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok s tým, že splatnosť prvej splátky je po právoplatnosti rozsudku k rukám matky a dlhné výživné 3 943,76 Eur za obdobie od 9.11.2016 do 28.3.2018 pre oprávnenú B. povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 100 Eur spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok s tým, že splatnosť prvej splátky je po právoplatnosti rozsudku k rukám oprávnenej.

20. Odvolací súd konštatuje, že konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k mal. deťom na čas do rozvodu manželstva rodičov prebiehalo súčasne s konaním o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rodičov k mal. deťom na čas po rozvode (konanie vedené na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 18P/17/2016), v ktorom konajúci súd rozsudkom z 25.1.2018 č.k. 18P/17/2016-204 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 31.10.2018 sp.zn. 8CoP/169/2018 rozviedol manželstvo rodičov, na čas po rozvode zveril maloletú T. a vtedy maloletú B. do osobnej starostlivosti matky s tým, že právo zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok majú obaja rodičia. Konanie o úpravu rodičovských práv a povinností voči plnoletému P. zastavil. Určil výživné tak, že otec je povinný prispievať na výživu mal. B. 300 Eur mesačne a na výživu mal. T. 200 Eur mesačne, ktoré má platiť vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred matke maloletých detí, počnúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva. Styk otca s maloletými deťmi neupravil. Preskúmaním obsahu spisu a oboznámením sa aj s obsahom predmetných súdnych rozhodnutí dospel odvolací súd k záveru, že skutkový základ pre rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností v časti výživného na čas do rozvodu manželstva rodičov a po jeho rozvode bol nepochybne totožný, pričom odvolací súd ani po podrobnom preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala iné rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností v časti výživného mal. T. a oprávnenej B. na čas do rozvodu manželstva oproti úprave na čas po rozvode rodičov. S poukazom na to, že od porozvodovej úpravy výživného uplynula len veľmi krátka doba, prakticky sa jedná o totožné obdobia, počas ktorej nedošlo ani k zásadnej zmene vo vývoji životných nákladov v zmysle § 78 ods. 3 Zákona o rodine, alebo zásadnej zmene pomerov účastníkov, keďže rodičia nežili v spoločnej domácnosti, ich príjmy sa podstatným spôsobom nezmenili a v čase porozvodovej úpravy výživného deti

navštevovali ten istý stupeň školy, odvolací súd nevidel dôvod pre určenie výživného v inom rozsahu ako v konaní na čas po rozvode manželstva rodičov. Vzhľadom na to, že na rovnakom skutkovom základe nie je možné rozhodnúť o úprave výkonu rodičovských práv a povinností rozdielne a to aj vzhľadom na krátky časový horizont medzi dvomi rozhodnutiami súdu, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie a odvolanie otca považuje za nedôvodné. K odvolacej námietke otca, že od decembra 2018 nepracuje v spol. Arcesse Slovensko, s.r.o., a teda už nedosahuje príjem 1 800 Eur mesačne, odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 217 ods. 1 CSP je pre rozsudok súdu rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia a navyše v prejednávanej veci súd prvej inštancie, vzhľadom na to, že sa jedná o úpravu výživného na čas do rozvodu, správne vychádzal z príjmov otca za obdobie do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, t.j. do 28.3.2018, preto sú majetkové pomery a príjmy otca z konca roka 2018 pre toto konanie irelevantné. Uvedené platí aj o konaní o určenie výživného pre plnoletého syna P., ktoré nebolo v čase vydania rozhodnutia právoplatne skončené, a na ktoré sa otec odvoláva.

21. Poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie boli nepochybne zistené príjmové a majetkové pomery oboch rodičov a odvolacia námietka otca, že súd prvej inštancie nedostatočne ustálil jeho príjmy nie je dôvodná, nakoľko súd prvej inštancie vychádzal z opisov mzdových listín, ako aj potvrdenia o poskytovaných cestovných náhradách otcovi, pričom ani nekonštatoval, že do jeho mzdy patria i cestovné náhrady, avšak na ich výplatu primerane prihladol v súlade s rozhodovacou praxou súdov, ktorá ustálila, že zamestnávateľom vyplácané cestovné náhrady (diéty) netvorí síce zložku mzdy zamestnanca, nakoľko sú určené na pokrytie výdavkov na stravu či ubytovanie počas výkonu práce, avšak na druhej strane pozitívne ovplyvňujú bežné životné podmienky zamestnanca, minimálne jeho náklady na vlastné stravovanie v období výkonu práce, pričom je i notoricky známou skutočnosťou, že práve vyplácanie cestovných náhrad je hlavným stimulom pre vykonávanie práce vodiča kamiónovej dopravy, pretože z týchto finančných prostriedkov je možné ušetriť ich časť a úspory následne zlepšujú i majetkové pomery povinného rodiča. Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa hodnotenia nevyhnutných výdavkov odvolací súd poukazuje na ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine, z ktorého vyplýva, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je ich zákonnou povinnosťou, a jeho cieľom je zvyšovať plynule mieru rodičovskej zodpovednosti tým, že potreby rodiča môžu byť uspokojené až následne, keď rodič splní svoju vyživovaciu povinnosť a prispeje v primeranej miere na potreby dieťaťa. Každý rodič má teda povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie vlastných potrieb. Zákon v zásade nerozlišuje, či ide o nevyhnutné životné potreby rodiča alebo iné potreby. Súdny ani nemajú povinnosť konkrétne skúmať otázku výšky životných nákladov rodiča, o vyživovacej povinnosti ktorého sa koná. Preukazovanie výdavkov povinného rodiča však môže slúžiť ako dôkaz na stanovenie jeho životnej úrovne, avšak nie ako dôkaz, že rodič nemá dostatok finančných prostriedkov na to, aby plnil primeranú vyživovaciu povinnosť k svojmu dieťaťu. Z uvedeného dôvodu preto nebolo potrebné detailne skúmať výdavky na stravu a osobnú hygienu a podobne. Odvolací súd sa nestotožnil s otcovou námietkou týkajúcou sa pomerov matky a v tejto súvislosti uvádza, že v danom prípade je otec povinný rodič, ktorému sa určuje vyživovacia povinnosť a nie matka, ktorá mala deti v rozhodnom období v osobnej starostlivosti a zabezpečovala ich každodennú výživu a výchovu, osobne sa o nich starala, a preto skúmanie jej príjmu má za daných okolností preskúmanej veci minimálny význam, keďže ona si svoju vyživovaciu povinnosť plnila dobrovoľne bez určenia výživného súdom.

22. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkový (skutočný) stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by

poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor účastníka konania vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným.

23. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutých výrokoch o výživnom a dlžnom výživnom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody a vysporiadal sa s odvolacou argumentáciou odvolateľa.

24. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).